

Er is iets met dat kind

Het was een vreselijke dag voor de Familie, die woensdag in januari. Rotweer, een bulderende wind en regen die in vlagen over het land trok. Het gebeurde om vijf uur 's avonds, het zonlicht trok zich al terug achter de wolken.

Een Mercedes 300 SL reed met hoge snelheid over de Bunderdreef. Op de rechte stukken soms tot honderdzestig per uur. Er spatte steengruis op, de motor huilde alsof hij wist wat er te gebeuren stond. Een opstelsom: een scherpe bocht + een scherp voorwerp + een plas water + een tegenligger + een vader die slecht stuurde.

De oude Mercedes slipte en kwam in de berm terecht. De vader rukte nog aan het stuur. Helaas. Het voorwiel links raakte een dikke kei, de Mercedes draaide één keer om zijn as en schoof krijsend over het asfalt. De wagen schampte een beukenboom, ging over de kop en rolde een weiland in. Gebarsten voorruit, overal kleren en schoenen, een rokende motor, deuken, twee reiskoffers.

Twee minuten later was de politie er al, de brandweer en een ziekenwagen volgden tien minuten daarna.

Er kwam ook iemand van de krant en die wist al snel wat ze moest schrijven: *'Afschuwelijk ongeval. Familie komt om bij achtervolging. Vader, moeder en dochter.'*

De journaliste hoorde pas later over het jongetje; een uur na het ongeval hoorde een brandweerman hem huilen. De peuter was kennelijk met kinderstoel en al uit de wagen gevlogen en in het

hoge gras beland. Met vingers blauw van de kou en een gemeene snee in zijn linkerwang. Wonderbaarlijk genoeg had hij niks gebroken. 'Wat heb jij vreselijk veel geluk gehad', mompelde de brandweerman.

Het jongetje werd naar het ZHZ, het Zwarte-Heuvelziekenhuis gebracht. Hechtingen in zijn wang, een verband om zijn pols, warme kleren. Hij mat vierentachtig centimeter en woog veertien kilo. Boven de enkel van zijn linkervoet had hij een kleine tattoo. Er kwam een inspecteur van de politie langs, Mulzer. Hij vroeg of hij de peuter vragen mocht stellen.

'Bent u gek?' reageerde mevrouw Bloesems, de directrice van het ziekenhuis. 'De jongen slaapt. Bovendien is hij nog veel te klein. Hij kan u niet helpen.'

Er meldde zich die avond in het ZHZ geen familie. Ook de dag erna waren er geen ooms of tantes, oma's of verre nichten die de peuter bezochten.

In het ziekenhuis kreeg het jongetje al snel een bijnaam: de kleine prins. Omdat hij zulke donkere krullen had en lichtblauwe ogen. De verpleegkundigen en dokters wisten niet goed wat te denken. Was het een gelukskind? Een jonge verpleegster fluisterde in het oor van het jongetje: 'Wil je later met me trouwen, schatje?' Een oogarts noteerde de datum waarop het jongetje binnen was gebracht en gebruikte die cijfers om zijn lottoformulier in te vullen.

Sommige van hun collega's hielden het bij medelijden, omdat de kleine prins zo jong was en al zo veel verloren had. Anderen waren voorzichtiger.

'Er is iets met dat kind!'

'Waar blijft zijn familie?'

'Waren zijn ouders soms bankovervallers?'

'Of...?'

Tijdens de pauzes, in de kantine, werden de boterhammen belegd met roddels en geruchten.

'De echte ouders leven nog!'

'Hij komt uit een adellijke familie.'

'Hij is de zoon van een popartiest.'

'Is zijn moeder een kunstdief?'

'Het is een ongewenst kind.'

'Wie weet zeker dat hij in die Mercedes zat?'

'Lijkt hij niet op de koning van Spanje?'

Enzovoort. In de week die volgde kreeg hij maar één keer bezoek. Het was opnieuw inspecteur Mulzer. Hij had een speelgoed-treintje bij zich voor de jongen, en twee foto's. De eerste was er eentje van zijn gezin. Het jongetje wees ernaar en vertelde de inspecteur opgewonden wie wie was: mama, papa, 'us. Hij herhaalde de woorden, hilde.

De inspecteur toonde hem de andere foto. Er stond een deftige meneer op die met een oude fiets reed. Het jongetje slikte en bevoog zijn beentje. Alsof hij zelf wilde fietsen.

Het is moeilijk te zeggen of het jongetje begreep dat het ging om een foto van een schilderij. Een kunstwerk gemaakt door T.L. Scheunkijker. Erg waardevol. Enkele dagen geleden werd het op klaarlichte dag gestolen uit het Stedelijk Museum in de hoofdstad.

Na twee weken besloot mevrouw Bloesems, directrice van het ziekenhuis, dat het voor iedereen het beste was als de jongen van nul af aan kon beginnen. 'Een propere lei schrijft het best', zei ze. Ze gaf het jongetje een nieuwe naam: Floris. Dat klonk een beetje

prinselijk én als je het goed uitsprak paste de naam wonderwel bij de tattoo boven de jongens-enkel. Tegelijk was Floris gewoon de voornaam van de brandweerman die het jongetje gevonden had. Aan een achternaam twijfelde de directrice nog. Een van de dokters adviseerde om het kind de naam te geven van het ziekenhuis: Zwarte Heuvel.

‘Bwaah’, zei mevrouw Bloesems. ‘Klinkt dat niet een beetje te donker? Dat kind heeft al pech genoeg gehad.’

‘Door je naam moet je je niet laten tegenhouden’, glimlachte de dokter, die zelf Van Domoren heette.

Mevrouw Bloesems zorgde er verder voor dat er een advertentie in de krant kwam. Een foto van peuter Floris met daarbij de eenvoudige vraag: ‘Wie wil er voor mij zorgen?’ Kandidaten mochten zich melden in het ziekenhuis.

De krant verscheen op een winderige dinsdag en nog diezelfde ochtend tikketakte er een vrouw naar het onthaal. Vanuit de buik van het ziekenhuis klonk er gehuil. De vrouw bleef even staan. Hoorde dat huilende gekakel bij het kind in kwestie? De vrouw droeg zwarte handschoenen en een klein rood mutsje. Ze kuchte en zei dat het haar een waarlijk genoeg zou zijn om voor het kleintje te zorgen. Tien minuten later tikketakte ze terug naar buiten. Kin in de lucht, en met haar linkerhand hield ze haar mutsje op haar hoofd. Een jongetje, dacht ze nijdig, wie wil er nu in hemelsnaam een jongetje?

Op de parking kruiste ze een opvallend grote vrouw. Eentje met woest blond haar en brede armen. Er bengelde een fototoestel om haar hals. Bij de receptie vroeg ze of ze het kleintje even mocht zien.

Het mocht niet. ‘Het is hier geen dierentuin, mevrouw!’

In de namiddag kwam er een pasgetrouwd stel langs. Hand in hand huppelden ze het ziekenhuis in. De man had O-benen en een sikje, de vrouw had krulhaar en leek gemaakt van dunne stokjes. Ze vroegen of ze het kindje mochten proberen. Konden ze het een dag of wat op proef hebben? Want ze kwamen er niet uit: wilden ze later een kindje of toch liever een hondje?

Veertiende

Oktoberfeesten

Van 27 september
tot 12 oktober

UW ADRES VOOR UW WAGEN

Garage Peter

Kasteellaan 5

Moerzeke

Tel. 479894

WIE WIL ER VOOR MIJ ZORGEN?

geïnteresseerd? telefoneer naar het H.H. Ziekenhuis

Waarom langdurige verplaatsingen maken ?

Panda

fietsherstellingen

Lentelei 47
Holdersen

‘Wat denkt u, mevrouw?’ vroegen ze aan de directrice.

‘Een kat kan natuurlijk ook’, reageerde mevrouw Bloesems. Met een vingerknip stuurde ze de twee wandelen.

Tien minuten later werd er opnieuw aan haar deur geklopt. Mevrouw Bloesems wreef over haar gezicht. Alsjeblieft, dacht ze, laat het een goede kandidaat zijn. Dat had de kleine Floris verdiend. Zo moeilijk was het toch niet om van zo’n jongetje te houden?

Er werd opnieuw geklopt.

‘Ja, ja’, zei ze.

De deur ging open. Het was Izmi, een van de verpleegsters van de kinderafdeling. Ze had een blos op haar wangen en grote verschrikte ogen.

‘De kleine prins’, zei ze.

‘Wat?’

‘Hij is weg. Verdwenen.’